

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Με το «γένοιτο» της Παρθένου, συντελείται η αναδημιουργία του ανθρώπου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων](#)

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεος, το απόγευμα της Τρίτης 24 Μαρτίου 2026, παραμονή της δεσποτικοθεομητορικής εορτής του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, χοροστάτησε στην ακολουθία του Εσπερινού στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Καρδίτσας.

Στο τέλος της ακολουθίας, απηύθυνε το θείο κήρυγμα, αναπτύσσοντας εκτενώς το σωτηριολογικό και δογματικό περιεχόμενο της μεγάλης εορτής του Ευαγγελισμού, εστιάζοντας στο μυστήριο της Ενανθρωπήσεως του Θεού Λόγου και στον

καθοριστικό ρόλο της ταπεινώσεως και της υπακοής της Υπεραγίας Θεοτόκου.

Ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε ότι η Εκκλησία μας, «ακόμη μία φορά, ακόμη μία χρονιά», καλεί όλους τους πιστούς να εορτάσουν πνευματικά αυτό το μέγα γεγονός, το οποίο δεν αποτελεί απλώς μία ιστορική ανάμνηση, αλλά ζωντανή πραγματικότητα της πίστεως. Τόνισε ότι κατά τον Ευαγγελισμό, η Κυρία Θεοτόκος προσλαμβάνει μέσα στην παρθενική της μήτρα τον άσαρκο Λόγο του Θεού και «σαρκούται ο ασώματος Θεός» εκ των αγνών και παρθενικών αιμάτων της. Πρόκειται για το μυστήριο κατά το οποίο ο ίδιος ο Δημιουργός προσλαμβάνει αυτό που δημιούργησε, δηλαδή την ανθρώπινη φύση, εισερχόμενος μέσα στην ιστορία και στην πραγματικότητα του κόσμου, προκειμένου να αναθερμάνει, όπως χαρακτηριστικά ανέφερε, τις ψυχές των ανθρώπων και να τους καταστήσει ανθρώπους της χάριτος και της παρουσίας Του.

Αναλύοντας τη θεολογική διάσταση της εορτής, επεσήμανε ότι το γεγονός της συλλήψεως και της Ενανθρωπήσεως του Θεού Λόγου αποτελεί το δεύτερο μέγα μυστήριο της πίστεως, μετά το μυστήριο της Αγίας Τριάδος. Οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας, φωτιζόμενοι από το Άγιο Πνεύμα, έζησαν το γεγονός αυτό και το παρέδωσαν ως διδασκαλία σωτηρίας, αποκαλύπτοντας το βάθος και το μεγαλείο της θείας οικονομίας.

Στη συνέχεια, στάθηκε σε δύο βασικούς άξονες, την κίνηση του Θεού προς τον άνθρωπο και την ανταπόκριση του ανθρώπου στο κάλεσμα του Θεού. Αναφερόμενος στον Αρχάγγελο Γαβριήλ, τόνισε ότι παρουσιάζεται με δέος ενώπιον της κεχαριτωμένης κόρης της Ναζαρέτ και της αναγγέλλει το μυστήριο, χωρίς να επιβάλλει, αλλά ζητώντας την ελεύθερη συγκατάθεσή της. «Πνεύμα Άγιον επελεύσεται επί σε και δύναμις Υψίστου επισκιάσει σοι», είπε χαρακτηριστικά, επισημαίνοντας ότι ακόμη και η ίδια η θεία αποκάλυψη σέβεται την ελευθερία του ανθρώπου.

Η Παναγία, όπως ανέφερε, είχε ήδη προετοιμαστεί για το υπερφύες αυτό μυστήριο μέσα στον Ναό, ζώντας ζωή καθαρότητας και αφιερώσεως. Ήταν παρθένος όχι μόνο κατά το σώμα, αλλά και κατά τον νου και την καρδιά, έχοντας καταστήσει όλη την ύπαρξή της δεκτική της χάριτος του Αγίου Πνεύματος. Γι' αυτό και αναδείχθηκε «κεχαριτωμένη», στολισμένη με όλες τις αρετές.

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε στη στιγμή της συγκαταθέσεως της Θεοτόκου. Όπως ανέφερε, ενώ ο Αρχάγγελος μιλά για το μέλλον του γεγονότος, η απάντηση της Παναγίας μετατρέπει το μέλλον σε παρόν. Με το «Γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου» εκφράζει την απόλυτη εμπιστοσύνη και υπακοή στο θέλημα του Θεού. Εκείνη τη στιγμή, κατά την έκφρασή του, το Άγιο Πνεύμα την επισκιάζει και η Παρθένος συλλαμβάνει εντός της «ολόκληρο το πλήρωμα της θεότητας».

Στο σημείο αυτό, ο Σεβασμιώτατος προέβη σε μία θεολογική σύγκριση με την αφήγηση της δημιουργίας από το βιβλίο της Γενέσεως. Όπως τότε ακούστηκε το «γενηθήτω» και δημιουργήθηκε ο κόσμος, έτσι τώρα, με το «γένειτο» της Παρθένου, συντελείται η αναδημιουργία του ανθρώπου. Μέσα στη μήτρα μιας απλής και ταπεινής κόρης, όμοιας με κάθε γυναίκα, όπως χαρακτηριστικά ανέφερε, ανακαινίζεται ολόκληρο το ανθρώπινο γένος.

Τόνισε ακόμη ότι η Παναγία, αποβάλλοντας κάθε κοσμική διάσταση, κάθε εμπαθή κίνηση και κάθε ανθρώπινη αυτάρκεια, ζει αποκλειστικά για την παρουσία του Θεού.

Μεταλαμβάνει της χάριτος της θεότητας και αυτή τη χάρη την προσφέρει σε ολόκληρη την ανθρωπότητα. Γι' αυτό και γίνεται Θεοτόκος, διότι όχι μόνο δέχθηκε τον Θεό, αλλά και τον προσέφερε στον κόσμο.

Αναφερόμενος στο πρόσωπο του Χριστού, υπογράμμισε ότι η Θεοτόκος προσφέρει «τέλειον Θεόν και τέλειον άνθρωπον», όχι κατά φαντασία ή δοκίση, αλλά αληθινά, σε μία υποστατική ένωση των δύο φύσεων στο ένα θεανδρικό πρόσωπο. Ο Χριστός προσλαμβάνει την ανθρώπινη φύση για να την αγιάσει, να την θεώσει και να την αποκαταστήσει στην αρχική της κατάσταση, απαλλάσσοντάς την από τον νόμο της πτώσεως, της φθοράς και της αμαρτίας.

Στη συνέχεια, ο Σεπτός μας Ποιμενάρχης μετέφερε το μήνυμα της εορτής στη σύγχρονη πραγματικότητα, θέτοντας το ερώτημα πώς ο άνθρωπος σήμερα βιώνει αυτό το μυστήριο. Με έντονο λόγο επεσήμανε ότι ο σύγχρονος άνθρωπος έχει απομακρυνθεί από το θέλημα του Θεού, καθιστώντας τον εαυτό του κέντρο της ζωής. «Τα πάντα κέντρο εγώ, τα πάντα κέντρο ο άνθρωπος», ανέφερε, τονίζοντας ότι δεν υπάρχει πλέον χώρος για τον Θεό. Η αυτονόμηση αυτή οδηγεί τον άνθρωπο σε πνευματική απομόνωση, σε απουσία αληθινού ανθρωπισμού και σε διάλυση των

σχέσεων.

Περιέγραψε με έμφαση τις συνέπειες αυτής της κατάστασης, κάνοντας λόγο για κοινωνίες όπου κυριαρχεί η αδικία, η σύγκρουση και η βία, ακόμη και μεταξύ λαών και κρατών, με ανυπολόγιστες ανθρώπινες απώλειες. Τόνισε ότι ο άνθρωπος, ενώ νομίζει ότι είναι αυτάρκης, καταλήγει να γίνεται δέσμιος του εγωισμού του, χωρίς να προσφέρει τίποτε στον άλλον, αλλά μόνο να απαιτεί.

Αντίθετα, πρόβαλε το πρόσωπο της Παναγίας ως πρότυπο ζωής. Όπως ανέφερε, ήταν άνθρωπος όμοιος με όλους μας, αλλά με την ταπείνωσή της και την αποδοχή της θείας κλήσεως αξιώθηκε να μετάσχει στη δόξα της τριαδικής θεότητας. Η πορεία της αποτελεί πρόσκληση για κάθε άνθρωπο να δεχθεί τη χάρη του Θεού και να μεταμορφώσει τη ζωή του.

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε και στη ζωντανή σχέση των πιστών με την Παναγία, επισημαίνοντας ότι οι άνθρωποι προστρέχουν στα ιερά της εικονίσματα, μεταφέροντας τις χαρές, τις λύπες, τις ελπίδες και τις αγωνίες τους. Ωστόσο, υπογράμμισε ότι η απάντηση της χάριτος προϋποθέτει ταπείνωση και εσωτερική μεταστροφή, ώστε ο άνθρωπος να καταστεί δεκτικός του φωτισμού του Θεού.

Κλείνοντας, κάλεσε τους πιστούς σε αυτοκριτική, να αναλογισθούν την προσωπική τους ευθύνη για την κατάσταση του κόσμου και να αγωνισθούν για την πνευματική τους αναγέννηση. Ευχήθηκε η χάρις του Θεού, διά των πρεσβειών της Υπεραγίας Θεοτόκου, να φωτίζει τις καρδιές και τους νοεσ όλων, ώστε να εξέλθουν από το σκοτάδι της αμαρτίας.

Τέλος, αναφέρθηκε στην ιστορική μνήμη των 1400 ετών από το 626 μ.Χ., όταν στον Ναό των Βλαχερνών εψάλη ο Ακάθιστος Ύμνος ως ευχαριστία προς την Παναγία για τη σωτηρία της Κωνσταντινουπόλεως, προτρέποντας τους πιστούς να στέκονται με ευλάβεια ενώπιον της Θεοτόκου, «και όρθιοι και γονατιστοί», ζητώντας πρώτα για τον εαυτό τους και έπειτα για τους άλλους τον φωτισμό, τη σωτηρία και τη λύτρωση της ζωής τους.

